

DE EERSTE VROUW DIE...

Joyce Sylvester (1965) was in 2008 de eerste vrouwelijke **waarnemend burgemeester** met een Surinaamse afkomst in Nederland. Inmiddels werkt ze als subtiut ombudsman bij de Nationale Ombudsman.

“Mijn kleur was eerst helemaal geen onderwerp”

“Mijn ouders zijn in hun tienerjaren vanuit Suriname naar Nederland gekomen. We waren een hecht gezin en al jong wist ik dat ik alles uit mezelf wilde halen. Toen ik ondanks mijn goede toets tóch huishoudschool als advies kreeg werd ik zó onhandelbaar dat mijn vader uiteindelijk is gaan praten met de school waar ik heen wilde. Ik mocht een jaartje de brugklas proberen. Dag en nacht was ik aan het leren en na dat jaar mocht ik door naar het vwo.”

Burgemeester

“Discriminatie was zeker een issue in die tijd. Thuis praatte we daar wel over, maar nooit te lang. In 4 vwo kreeg ik een wiskundelerares die er net zo uitzag als ik. Als zij het kon, kon ik het ook. Ik besloot communicatiewetenschappen en politicologie te gaan studeren. Ik had weleens het gevoel dat ik twee keer harder moest werken dan de rest, en dat voelde soms eenzaam en verdrietig. Kansengelijkheid, het opkomen voor mensen en rechtvaardigheid waren belangrijk voor me, dus ik werd lid van de PvdA. In 2008 werd ik waarnemend burgemeester van Anna Paulowna. Totdat de pers ontdekte dat ik de eerste zwarte vrouw in Nederland was die waarnemend burgemeester was geworden, was mijn kleur helemaal geen onderwerp in die baan. Ik wist zelf niet eens dat ik de eerste was. Pas later realiseerde ik me mijn pioniersrol en sindsdien spreek ik me er meer over uit.”

Hard werken

“Onder andere met Black Lives Matter worden nu grote stappen gezet en ik heb er wel vertrouwen in. Tegen alle mensen van kleur die na mij zijn gekomen en nog komen, zou ik willen zeggen: geniet er ook van. Want pionieren is hard werken, maar je krijgt er ontzettend veel voor terug.”

PS: Nederland kent momenteel meerdere burgemeesters met een migratie-achtergrond. De bekendste zijn Ahmed Aboutaleb (Rotterdam), Franc Weerwind (Almere), en Ahmed Marcouch (Arnhem).

INTERVIEW: LIESBETH SMIT. FOTOGRAFIE: PETRONELLANITTA. STYLING: GWENDOLYN NICOLE. HAAR EN MAKE-UP: ASTRID TIMMER. PRODUCTIE: MARIJE RIBBERS. MET DANK AAN: COSTES (TOP), PAUW (GASJE), ZARA (BROEK)

Vervolg Hedy d'Ancona van pagina 5

naar de vrijheid. De man met wie ze na de oorlog trouwde, ging ook snel dood. Mijn moeder bleef achter met vijf kinderen. Ze had nauwelijks opleiding, een klein pensioentje. Toch kon ze prima buitenshuis werken en thuis de boel draaiende houden, en ook nog moedig en optimistisch blijven. Ik heb nooit gedacht: was mijn moeder maar thuis.”

Voelde u zich weleens schuldig? “Weinig, want ik had een heel goede oppas. Ik weet nog wel dat zij dan met de kinderen van wc-papier en stijfjes poppenkoppen zat te kneden en dat ik dan dacht: blij dat ik dat niet hoeft te doen. Ik had heus soms weleens gevoelens van schuld, natuurlijk, dat heeft iedereen soms. Maar eerlijk gezegd niet zo heel erg. Ik sloofde me wel uit als ik thuis was. Als ik nu vrouwen achter een wagen zie lopen, dan hebben ze altijd die telefoon in hun hand. En als ze met die kinderen ergens zitten ook, weet je wel. Daar heb ik dan toch wel kritiek op. Als ik thuis was, gaf ik heel veel aandacht aan die kinderen. En natuurlijk stond ik ook weleens aan de telefoon, ik moet niet net

“ALS MOEDER MOET JE WEL GOED KUNNEN ORGANISEREN, DAT IS NOG STEEDS ZO”

doen alsof ik alleen maar uitblonk in qualitytime. Ik deed zo veel mogelijk en dat deed ik misschien wel voor een deel uit compensatiedrang.”

Wat zou u zeggen tegen jonge moeders die nu worstelen met schuldgevoel?

“Schuldgevoel is een ontzettend overbodig gevoel. Wie heeft daar nu wat aan? Een moeder wordt er somber van, de kinderen hebben een depri moeder. Schuldgevoel is nutteloos. Kijk, je moet wel goed kunnen organiseren, dat is nog steeds zo. Want er wordt wel van je verwacht dat het thuis allemaal in orde is. Tegenwoordig wordt er van vrouwen een soort perfectie gevraagd. Ze moeten alles kunnen: fantastisch kunnen koken, er goed uitzien, naar de fitness. Wij hoefden niet in alles perfect te zijn. Dat kan ook helemaal niet. Je doet maar wat in de hoop dat het leuk uitpakt. Natuurlijk, als ik te veel hooi op mijn vork nam, voelde ik me weleens tekortschieten. Ook naar mijn man – toen de kinderen heel klein waren, had ik nog een man. Maar wij feministes hadden toch veel steun aan elkaar en zochten de bevestiging in de literatuur om nog eens te horen dat het toch echt niet zo erg was.”

libelle **MEER ZIEN EN LUISTEREN?**
Kijk op libellevn.nl/
dollemina

Vervolg Etchica Voorn van pagina 5

Is feminisme voor jou een strijd?

“Het strijden zit voor mij in zichtbaarheid. Ik vind dat ik een verantwoordelijkheid heb om mijn stem te laten horen en probeer mensen te raken met wat ik schrijf. Je kunt heel veel discussiëren, maar ik laat het liever zien.”

Hoe geëmancipeerd leef je? “Nou, op dit moment vind ik het moeilijk om mijn feministische principes in te passen in mijn leven. Ik heb altijd mijn eigen geld verdiend, tot ik een paar jaar geleden een sabbatical wilde nemen. Ik werkte al vanaf mijn veertiende jaar, ik wilde weleens niet werken. Mijn man zei: als jij dat wil, dan moet je dat gewoon gaan doen. Dus ik ben gestopt met mijn eigen bedrijf. Dat heb ik ‘opgegeten’. Maar op een gegeven moment was het geld op natuurlijk. En nu ben ik dus schrijver. Voor het eerst in mijn leven ben ik financieel afhankelijk van mijn man. Dus daar ga ik dan met

“IK VIND DAT IK EEN VERANTWOORDELIJKHEID HEB OM MIJN STEM TE LATEN HOREN”

mijn principes. Ik vind het ongemakkelijk dat ik minder verdien. Hij is het daar trouwens niet mee eens. ‘Je bent iets aan het opbouwen en je werkt toch ook mee op de markt?’, zegt hij dan.”

En nu? “Nu ben ik naast mijn tweede boek bezig om mijn coachingspraktijk uit te breiden. Ik werkte altijd al als talentcoach. Ik vind het heel leuk om mensen te begeleiden, vooral vrouwen. Die laten zich beter coachen, is mijn ervaring. En hopelijk ‘na-corona’ weer voordrachten en lezingen geven op scholen en in theaters, dat is het allerleukste.”

INTERVIEWS: MARIJE RIBBERS. FOTOGRAFIE: PETRONELLANITTA. STYLING: GWENDOLYN NICOLE. HAAR EN MAKE-UP: ASTRID TIMMER. PRODUCTIE: MARIJE RIBBERS. MET DANK AAN: BAUM UND PFERDGARTEN (BROEK HASNA), CALAND (SCHOENEN ETCHICA), COS (TOP EN BROEK ETCHICA), CYPD (BLOES HEDY), HEM (GASJE ETCHICA), JURK DAAN, SNEAKERS HEDY, DUNE LONDON (SCHOENEN HASNA), SACHA (LAARZEN DAAN), VANILLA (BROEK HEDY), ZARA (TOP HASNA)

1970

De feministische actiegroep **Dolle Mina** strijdt voor legalisering van abortus. Met ontblote buik en de leus ‘Baas in eigen buik’ maken ze een onuitwisbaar statement.

1977

Ria Beckers (PPR) is de eerste vrouwelijke lijsttrekker bij Tweede Kamerverkiezingen. Er komt een recordaantal vrouwen in de Kamer (14%)

1984

De **Wet afbreking zwangerschap** wordt ingevoerd.

1991

Er komt een **strafrechtelijk verbod** op verkrachting binnen het huwelijk

1994

Invoering van de **Algemene Wet Gelijke Behandeling**. Discriminatie op grond van godsdienst, levensovertuiging, politieke gezindheid, ras, geslacht of wat dan ook is niet toegestaan.

